

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1097

23.03.2024 (135)

Michael Kühnen

Η δεύτερη επανάσταση Τόμος I: Πίστη και αγώνας

Μέρος 10

Είναι υποκρισία όταν οι δημοκράτες λένε ότι υπάρχει ελευθερία έκφρασης στη Δυτική Γερμανία.

Στο πλαίσιο αυτό, μια φράση (δυστυχώς δεν ξέρω από ποιον) που χαρακτηρίζει εύστοχα την πραγματική κατάσταση: *"Στη δημοκρατία, ο καθένας έχει το δικαίωμα να σηκώνεται ανά πάσα στιγμή και να λέει όλα όσα σκέφτεται ο καθένας"*.

Όποιος όμως τολμά να σκεφτεί μόνος του σε αυτό το σύστημα, μαθαίνει για τη δημοκρατία, δηλαδή για τη δημοκρατική τρομοκρατία της γνώμης. Τα ριζοσπαστικά διατάγματα, οι επαγγελματικές απαγορεύσεις και το σύστημα των χαφιέδων είναι μάρτυρες του φόβου των δημοκρατών για τον ίδιο τους το λαό. Ο Manfred Röder οδηγήθηκε στην εξορία, ο Wolf Dieter Eckart καταδικάστηκε σε μακροχρόνια φυλάκιση, εγώ ο ίδιος προφυλακίστηκα - ελευθερία γνώμης Γερμανία 1978!

Είναι υποκρισία όταν οι δημοκράτες λένε ότι η λαϊκή συμμετοχή στη λήψη αποφάσεων είναι δυνατή μέσω των κομμάτων. Οι αποφάσεις έχουν προ πολλού πάψει να λαμβάνονται στα κοινοβούλια (έχουν ποτέ ληφθεί εκεί;). Οι βασικές κατευθύνσεις έρχονται ούτως ή άλλως από την Ουάσιγκτον και την Ιερουσαλήμ, όλα τα υπόλοιπα αποφασίζονται στην καλά λερωμένη διαμάχη των ομάδων

συμφερόντων. Τα μεγάλα μονοπώλια, οι διεθνείς εταιρείες, το ενιαίο συνδικάτο, η χρυσή και η χλωμή κόκκινη (σοσιαλδημοκρατική) διεθνής κρατούν τα πραγματικά ηνία. Ο λαός δεν εμφανίζεται πλέον καθόλου- το να μιλάμε εδώ για τις δυνατότητες συμμετοχής του είναι παράλογο και γελοίο. Το καθήκον των κομμάτων είναι μόνο να αποσπάσουν την προσοχή του λαού από τους πραγματικούς συσχετισμούς δύναμης, δηλαδή να παίξουν θέατρο και, παρεμπιπτόντως, να πιάσουν πιθανές τάσεις δυσαρέσκειας της διαμαρτυρίας με τις δεξιές και αριστερές ομάδες τους (βλέπε SPD στην περίπτωση του APO και CDU-CSU στην περίπτωση του NPD).

Οι άνθρωποι διαισθητικά αισθάνονται ότι τους οδηγούν από τη μύτη. Αυτό είναι εμφανές στην αυξανόμενη απογοήτευση από τα κόμματα και στο αυξανόμενο ποσοστό διαμαρτυρίας και μη ψήφου. Αλλά η "ήπια καταστολή" λειτουργεί πάρα πολύ καλά: το 10-15% θα ήταν πρόθυμο να ψηφίσει ένα εθνικό δεξιό κόμμα, το 6-8% ένα πράσινο κόμμα, περίπου το 10% ένα φορολογικό κόμμα, αλλά όταν έρχεται η ώρα, επικρατεί ο φόβος ότι μια τέτοια ομάδα δεν θα τα καταφέρει τελικά και αυτή η παραίτηση οδηγεί στο γεγονός ότι μέχρι στιγμής δεν έχει καταστεί δυνατό να σχηματιστεί μια πραγματική αντιπολίτευση. Λιγότερο από το 2% του πληθυσμού είναι οργανωμένο στο "δημοκρατικό" κρατικό κόμμα, το οποίο είναι λιγότερο, τόσο σε ποσοστό όσο και σε αριθμό, από τα μέλη του NSDAP μόλις το 1945 - ζήτω η δημοκρατία, η "κυριαρχία του λαού"!

Είναι υποκρισία όταν οι δημοκράτες λένε ότι δεν υπάρχουν πολιτικοί κρατούμενοι στην ΟΔΓ. Τριάντα και πλέον χρόνια μετά το τέλος του πολέμου, το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα εξακολουθεί να είναι απαγορευμένο, η προπαγάνδα για το κόμμα, η επίδειξη της σβάστικας, ο γερμανικός χαιρετισμός και η κατοχή ναζιστικού προπαγανδιστικού υλικού τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία χρόνια (παράγραφος 86 StGB). Επιπλέον, υπάρχει η παράγραφος Judenschutz (παράγραφος 130 ή 131 StGB), η οποία τιμωρεί κάθε κριτική σκέψη σχετικά με το ρόλο του διεθνούς εβραϊσμού με ποινή έως και πέντε έτη. (Μερικές φορές αρκεί να δηλώσει κανείς ότι δεν έχουν αποτεφρωθεί έξι εκατομμύρια Εβραίοι ή ότι οι Εβραίοι έχουν υπερβολική δύναμη, κάτι που όμως αποδεικνύεται αμέσως μετά πειστικά από τις δικαστικές υποθέσεις). Πώς αλλιώς μπορεί να αποκαλέσει κανείς τους συντρόφους που παραβιάζουν αυτές τις παραγράφους λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων και μπαίνουν στη φυλακή γι' αυτό; Είναι κρατούμενοι συνείδησης, πολιτικοί κρατούμενοι των δημοκρατών!

Αυτά είναι μερικά μόνο παραδείγματα της έλλειψης χαρακτήρα, της ψευτιάς αυτού του συστήματος. Ο κατάλογος θα μπορούσε να συνεχιστεί κατά βούληση, αρκεί να εξετάσει κανείς την εφαρμογή των βασικών δικαιωμάτων στους Γερμανούς επικριτές του συστήματος, τους εθνικοσοσιαλιστές, από την ελευθερία της γνώμης μέχρι την ελευθερία του συνέρχεσθαι, από την απαγόρευση της

δίωξης λόγω πολιτικής γνώμης μέχρι το απαραβίαστο της κατοικίας και αντιλαμβάνεται: η δημοκρατία υπάρχει μόνο για τους δημοκράτες, ή όπως λένε οι ίδιοι:

"Καμία ελευθερία για τους εχθρούς της ελευθερίας".

Και το τι είναι ελευθερία, καθορίζεται ελεύθερα από εκείνους που έχουν την εξουσία. Αλλά από μόνο του, αυτό είναι ένα απολύτως αποδεκτό επιχείρημα:

Κάθε κράτος έχει το δικαίωμα, και αν παίρνει τον εαυτό του στα σοβαρά, ακόμη και το καθήκον, να υπερασπιστεί την ύπαρξή του.

Και είμαστε εχθροί του κράτους, εχθροί αυτού του κράτους! Μισούμε αυτό το σύστημα και θέλουμε να το ανατρέψουμε! Τότε μας λένε:

"Θα ανεχόσασταν μια αντιπολίτευση; Έχετε βάλει τους πολιτικούς σας αντιπάλους σε στρατόπεδα".

Και αυτό είναι επίσης σωστό:

Στη δική μας αντίληψη για ένα λαϊκό κράτος, ωστόσο, δεν υπάρχουν εχθροί του κράτους, διότι σε όποιον έχει καλή θέληση θα του δοθεί η ευκαιρία να εργαστεί και να λειτουργήσει για το λαό του, ακόμη και αν δεν ανήκει πολιτικά σε εμάς. Υπάρχουν λοιπόν μόνο εχθροί του λαού, τους οποίους θα πολεμήσουμε αμείλικτα, γιατί θέλουν να υπονομεύσουν την εθνική ενότητα του λαού μας, την οποία τόσο πολύ έχουμε ανάγκη. Αυτά τα επιχειρήματα λοιπόν είναι φαινομενικά έγκυρα από μόνα τους, αλλά επιτρέπεται σε μια δημοκρατία να μιλάμε έτσι;

Το "φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα" πρέπει τελικά να αποφασίσει τι θέλει να είναι: ένας μηχανισμός επιβολής της βούλησης της πλειοψηφίας, δηλαδή δημοκρατία-κυριαρχία του λαού, ή ένα φιλελεύθερο κοσμοθεωρητικό κράτος που θα διατηρήσει ένα σύστημα ιδεολογικών σημείων προγράμματος (το FDGO), τελικά επίσης ενάντια στη βούληση του λαού.

Δηλαδή, είτε το φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα προσφέρει στους αντιπάλους του -συμπεριλαμβανομένων και ημών- την ευκαιρία να το νικήσουν με τα δικά του όπλα, με δημοκρατικά μέσα, όπως ήδη πέτυχε μια φορά το 1933! Αν οι δημοκράτες το επέτρεπαν αυτό, θα ήταν συνεπείς και ειλικρινείς. Αν πραγματικά πίστευαν ότι το FDGO ήταν τόσο καλό και σταθερό, θα έπρεπε να είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν το γεγονός ότι ο λαός πρέπει να επιλέξει μεταξύ ριζοσπαστικών εναλλακτικών λύσεων, διαφορετικά δεν υπάρχει τίποτα για να επιλέξει.

Η αποφασίζουν για την καταστολή της αντιπολίτευσης, για τη "μαχητική, μαχητική δημοκρατία", για το φιλελεύθερο Weltanschauungsstaat. Τότε οι αντίπαλοι αυτού του συστήματος, δηλαδή εμείς οι Γερμανοί μαχητές της ελευθερίας, ξέρουμε πού βρισκόμαστε και συνειδητοποιούμε ότι τελικά το φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα της Βόννης, σε αντίθεση με τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, μπορεί να εξαλειφθεί μόνο με επανάσταση.

Το τι απόφαση θα πάρουν οι δημοκράτες εξαρτάται από αυτούς. Ωστόσο, ως Γερμανοί με ραχοκοκαλιά, περιμένουμε ειλικρίνεια και συνέπεια, ακόμη και από τους ιδεολογικούς μας αντιπάλους και εχθρούς. Αυτά όμως δεν τα βρίσκουμε στο σύστημα της Βόννης, γιατί ενώ επισήμως εξακολουθούν να μιλούν για το ελεύθερο κράτος δικαίου, με βάση την αρχή του Βολταίρου: *"απεχθάνομαι κάθε λέξη που λέει (ο πολιτικός αντίπαλος), αλλά για το δικαίωμά του να την λέει είμαι έτοιμος να πεθάνω ανά πάσα στιγμή"*, στην πραγματικότητα οι δημοκράτες έχουν προ πολλού επιλέξει τη δεύτερη εναλλακτική λύση:

Να μη δοθεί στον λαό η δυνατότητα επιλογής μεταξύ των τριών ιδεολογικών συστημάτων της εποχής μας, μεταξύ του κομμουνισμού, του φιλελεύθερου καπιταλισμού και του εθνικοσοσιαλισμού. Έτσι, ο φιλελεύθερος καπιταλισμός αποδεικνύεται ένα σύστημα οργανωμένης υποκρισίας και αυτό εννοούσα όταν μιλούσα για τους δημοκράτες ως τα πιο αηδιαστικά πλάσματα που κυβέρνησαν ποτέ ένα έθνος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο σεβόμαστε τους Μπολσεβίκους, οι οποίοι είναι μαχητές που ξέρουν τι θέλουν - ακόμη και αν τους πολεμάμε με πικρία. Αλλά για τους δημοκράτες, με το υγιές ηθικό ένστικτο της νεολαίας, νιώθουμε μόνο ένα πράγμα - περιφρόνηση!

Όταν συναντάμε τους κομμουνιστές, το ατσάλι συναντά το ατσάλι- όταν συναντάμε τους υποστηρικτές του φιλελεύθερου-καπιταλιστικού συστήματος, το μόνο που βλέπουμε είναι αηδιαστική γλίτσα. Σε αυτό το πλαίσιο, μια λέξη για τη χρήση βίας, τη στρατηγική του λυκάνθρωπου, τον ένοπλο υπόγειο αγώνα.

Από το τελευταίο είναι σαφές ότι το φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα φαίνεται εξίσου αποφασισμένο να εξασφαλίσει την επιβίωσή του ενάντια στη θέληση του λαού με τους κομμουνιστές. Μόνο τα μέσα είναι διαφορετικά:

Οι δημοκράτες αποδεικνύονται εξυπνότεροι και πιο πανούργοι - αποσπών την προσοχή του λαού με το θέαμα του "ελεύθερου παιχνιδιού των πολιτικών δυνάμεων", τον αναισθητοποιούν με την ευημερία και τον καταναλωτισμό και ασκούν την ήπια, διακριτική καταστολή της πολιτικής αντιπολίτευσης. Έτσι, δεν υπάρχει καμία ηθική διαφορά μεταξύ του αγώνα για την ελευθερία στην Ανατολή και τη Δύση. Εθνικός σοσιαλισμός στον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και τον κομμουνισμό!

Κανείς, ενόψει της δικτατορίας της Ανατολικής Ζώνης, δεν θα διανοηθεί να μας ζητήσει να οργανωθούμε ανοιχτά εκεί, για να λάβουμε μέρος στις εκλογές για το Λαϊκό Επιμελητήριο. Κανείς δεν εκπλήσσεται που οι εθνικοσοσιαλιστές συγκεντρώνονται υπόγεια και δεν αποκλείουν εντελώς την ένοπλη αντίσταση. Το ίδιο ισχύει και στις δυτικές ζώνες της κατεχόμενης πατρίδας μας.

Η ΈΝΟΠΛΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΗΘΙΚΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΝ ΔΕΝ ΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΑΘΩΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ! Πιστεύω ότι αυτό είναι σαφές από όσα είπα. Αλλά:

ΗΘΙΚΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΔΕΝ ΣΗΜΑΪΝΕΙ ΤΑΚΤΙΚΑ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ!

Απορρίπτω αυστηρά τον λυκάνθρωπο, τον ένοπλο αγώνα για την ελευθερία από τη δεξιά, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στην παρούσα ιστορική φάση! Δεν βρισκόμαστε σε επαναστατική κατάσταση! Ο λαός δεν έχει ούτε την παραμικρή επίγνωση των μηχανισμών της ήπιας καταπίεσης, δεν θα είχε την παραμικρή κατανόηση για τον λυκάνθρωπο αυτή τη στιγμή.

Οι υποστηρικτές της ένοπλης αντίστασης λένε ότι σε περίπτωση επανάληψης του στρατιωτικού αγώνα για την ελευθερία, δηλαδή, από την άποψη του διεθνούς δικαίου και τεχνικά, παραβίασης της συνθηκολόγησης και των συμφωνιών ανακωχής της 8ης Μαΐου 1945, το φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα θα αναγκαστεί να ρίξει τη δημοκρατική μάσκα και να εμφανιστεί με την πραγματική του μορφή, ως υποκατάστατο των νικητριών δυνάμεων εναντίον του ίδιου του λαού του - **Αυτό είναι σωστό.**

Αλλά μια τέτοια στρατηγική υπερεκτιμά τις δικές μας δυνάμεις. Το γερμανικό κίνημα της ελευθερίας θα αιμοραγούσε στην προσπάθεια να οργανώσει τον στρατιωτικό αγώνα ενάντια στο κατοχικό καθεστώς. Θα ήταν ένας απελπιστικός και άχρηστος αγώνας στον οποίο θα θυσιάζονταν άσκοπα οι καλύτεροι. Ίσως η κατάσταση να ήταν διαφορετική για μας, αν οι αναρχικοί και οι κομμουνιστές δεν είχαν με τη σειρά τους δημιουργήσει ένα αντάρτικο, την Κόκκινη Φράξια Στρατού (RAF).

Η RAF διεξάγει εδώ και χρόνια ένοπλο αγώνα ενάντια στον καταπιεστικό μηχανισμό του φιλελεύθερου καπιταλιστικού συστήματος. Λυπάμαι ειλικρινά για τα αθώα θύματα των τρομοκρατικών ενεργειών τύπου RAF, αλλά δεν θα κρύψω την "κρυφή μου χαρά" για αυτόν τον αγώνα μεταξύ των πικρών εχθρών μας, των κομμουνιστών και των δημοκρατών. Τα μεγάλα κεφάλια τρέμουν, οι δημοκράτες κρύβονται πίσω από συρματοπλέγματα και πολυβόλα, ενώ ο Αδόλφος Χίτλερ μπόρεσε να περάσει μέσα από πλήθη που ζητωκραύγαζαν με ένα ανοιχτό αυτοκίνητο. Η διαφορά μεταξύ δημοκρατίας και λαϊκού κράτους δεν μπορεί να

συμβολιστεί πιο καθαρά!

Όσο υπάρχει η RAF και δεν υπάρχει επαναστατική κατάσταση στη Γερμανία, ο λυκάνθρωπος είναι άχρηστος και μάλιστα επιβλαβής. Φυσικά, οι εθνικοί ακτιβιστές μπορούν να προετοιμαστούν στρατιωτικά σε στρατιωτικές αθλητικές ομάδες για μια τελική σύγκρουση που δεν αποκλείεται άλλωστε εντελώς, αλλά δεν πρέπει να υπάρξει ένοπλος αγώνας για την ελευθερία από τη δεξιά προς το παρόν.

Μην πικραίνεστε από τον τρόμο, το σύστημα περιμένει μόνο ένα τέτοιο λάθος από εμάς για να βρει ένα μοχλό για την ολοκληρωτική συντριβή του κινήματος. Πιστεύω ακράδαντα ότι εμείς, όπως και ο ηγέτης, θα βρούμε έναν βιώσιμο νόμιμο δρόμο προς την εξουσία. Οι συνέπειες και τα συμπεράσματα της αποτυχημένης επανάστασης της 9ης Νοεμβρίου 1923 εξακολουθούν να ισχύουν. Το μέλλον ανήκει σε εμάς! Ας ξεπεράσουμε τον πειρασμό να επιταχύνουμε τεχνητά την πορεία της ιστορίας. Οτιδήποτε πραγματικά μεγάλο πρέπει να ωριμάσει για να γίνει ισχυρό. Η δική μας ώρα δεν έχει έρθει ακόμα.

Εκτός από την υποκρισία, βλέπουμε στον αχαλίνωτο, αχαλίνωτο υλισμό τη δεύτερη βάση ζωής του φιλελεύθερου-καπιταλιστικού συστήματος. Αυτό φαίνεται στον πολυτελή τρόπο ζωής και στην απεριόριστη διαφθορά των δημοκρατικών πολιτικών, οι οποίοι, σαν παράσιτα, ζουν όχι για αλλά από το λαό τους. Σαν τα γουρούνια στην ταϊστρα, βολεύονται, μειώνοντας τις συντάξεις, αυξάνοντας τους φόρους και διπλασιάζοντας τις δίαιτες τους, χωρίς να ξεχνούν να αφήνουν να πληρώνονται από τη μεγάλη βιομηχανία, τις υπερεθνικές εξουσίες ή τα ενιαία συνδικάτα, ψηφίζοντας σωστά.

Σπάνια βλέπουν την αίθουσα ολομέλειας της Μπούντεσταγκ, την εκλογική τους περιφέρεια σχεδόν ποτέ, εκτός αν πλησιάζει και πάλι η ώρα των εκλογών, αλλά σε δεξιώσεις ή σε ακριβά ταξίδια μελέτης τους συναντά κανείς πάντα με διακριτικό κοστούμι, με τον Ομοσπονδιακό Σταυρό Αξίας και καλούς τρόπους, εμβληματικές μορφές ενός ιδανικού, αστικού κόσμου. Τα ατοπήματα και τα σκάνδαλά τους συνήθως αποσιωπούνται σκόπιμα από τον συστημικό Τύπο. Αλλά παρ' όλα αυτά, η ευρεία μάζα του πληθυσμού δείχνει ένα αξιοσημείωτα σωστό ένστικτο απέναντί τους: Ο λαός δεν είχε ποτέ ιδιαίτερα καλή γνώμη γι' αυτούς τους "εκπροσώπους" του.

Πόσο λίγο δικαίωμα έχουν αυτοί οι βουλευτές να αυτοαποκαλούνται "εκπρόσωποι του λαού". Ποιος από αυτούς έχει ακόμα πραγματική επαφή με το λαό; "Πού είναι οι εργάτες, οι μικροί άνθρωποι, που υποτίθεται ότι εκπροσωπούνται;" Βλέπετε λειτουργούς στο κοινοβούλιο, δημόσιους υπαλλήλους και εκπροσώπους της βιομηχανίας, αλλά ποιος εκπροσωπεί το λαό; Ο λαός κάθετα μπροστά στις οθόνες της τηλεόρασης και αναρωτιέται!

Σίγουρα υπάρχουν άτομα στις τάξεις αυτές που έχουν καλή θέληση. Υπάρχουν ιδεαλιστές δημοκράτες που, όπως όλοι οι ιδεαλιστές, έχουν τον σεβασμό μας ακόμη και αν διαφωνούμε μαζί τους και τους πολεμάμε- και υπάρχουν επίσης άνθρωποι ανάμεσά τους που έχουν συνειδητοποιήσει ότι τα πράγματα δεν μπορούν να συνεχιστούν έτσι. Σκέφτομαι, για παράδειγμα, τον Herbert Gruhl, μέλος της Bundestag, ο οποίος έθεσε σε κίνδυνο την καριέρα του και μεταπήδησε από το CDU στο κίνημα των Πρασίνων το 1978. Αλλά είναι μόνο λίγοι από αυτούς. Έχουν επικρατήσει τα παράσιτα που μπορούν να περιμένουν μια καλή ζωή χάρη στην εργασία ή τη μη εργασία ενός επαγγελματία πολιτικού και οι αποτελεσματικοί, δυσδιάκριτοι τεχνοκράτες που εκτελούν τις οδηγίες εν πολλοίς ανώνυμων δυνάμεων και ενεργούν για λογαριασμό τους σαν να διαμορφώνουν το πολιτικό μέλλον της χώρας μας.

Αλλά δύο πράγματα γνωρίζουν σίγουρα, οι νέοι κύριοι του 1945:

Η δημοκρατία επιβλήθηκε στον γερμανικό λαό δύο φορές, από τους νικητές μετά από χαμένους πολέμους. Ο λαός δεν ρωτήθηκε ποτέ αν ήθελε πραγματικά αυτή τη μορφή κράτους και οικονομίας. Ο βασικός νόμος δεν εγκρίθηκε ούτε από ένα ελεύθερα εκλεγμένο κοινοβούλιο με τη συμμετοχή όλων των κομμάτων, ούτε από δημοψήφισμα. Η απαγόρευση του NSDAP και όλων των υποδιαίρέσεών του απλά μεταφέρθηκε από τους συμμαχικούς κατοχικούς κανονισμούς στον ποινικό κώδικα της νέας δημοκρατίας. Ο λαός δεν εμφανίζεται καθόλου στο κατοχικό καθεστώς της Βόννης:

Καμία ψηφοφορία για το σύνταγμα, κανένα δημοψήφισμα ή δημοψήφισμα, καμία ελεύθερη εκλογή αρχηγού κράτους, αλλά αντίθετα απαγορεύσεις κομμάτων, χρηματοδότηση του δημοκρατικού πολιτικού κόμματος από φορολογικά χρήματα, απαγόρευση της ΝΔ και το εμπόδιο του 5%.

Δεν υπάρχουν δημοκράτες στη Γερμανία, εκτός από το λεπτό στρώμα των κυβερνώντων και των άμεσα ωφελούμενων. Το γνωρίζουν πολύ καλά αυτό. Αλλά ο γερμανικός λαός ήταν πάντα υπάκουος στην εξουσία και αποστρέφεται την επανάσταση, και όσο οι Γερμανοί μπορούν να απολαμβάνουν μια σχετικά ανέμελη ιδιωτική ζωή και όσο δεν υπάρχουν απελπιστικές συνθήκες ζωής που να οδηγούν τις πλατιές μάζες σε εξέγερση, μόνο οι μειοψηφίες ανησυχούν για το μέλλον του λαού μας. Η σταθερότητα του φιλελεύθερου-καπιταλιστικού συστήματος δεν βασίζεται στη συναίνεση του λαού, αλλά στην ικανοποίησή του από τις ιδιωτικές συνθήκες ζωής του.

Δεν είναι χάρη στο φιλελεύθερο καπιταλιστικό σύστημα που αυτές οι συνθήκες διαβίωσης είναι ακόμη υποφερτές για τους περισσότερους Γερμανούς σήμερα, στην αρχή μιας παγκόσμιας κρίσης, αλλά το αποτέλεσμα

της υποδειγματικής επιμέλειας και της επίμονης αποτελεσματικότητας του γερμανικού λαού, ο οποίος δημιούργησε τον πλούτο του από το τίποτα και είναι δικαιολογημένα υπερήφανος γι' αυτό που πέτυχε.

Αλλά είναι επίσης το προσόν του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους που έκανε τους εργάτες εταίρους, ισότιμους πολίτες. Καθιέρωσε την κοινωνική υποχρέωση της ιδιοκτησίας και ξύπνησε έτσι το αίσθημα της εθνικής κοινότητας. Το φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα οφείλει τη σταθερότητά του στη δαιμονοποίηση της εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας, ενώ ταυτόχρονα εφαρμόζει εθνικοσοσιαλιστικές μεθόδους.

Όσο οι δημοκράτες τηρούν αυτά τα δύο σημεία, το σύστημα θα συνεχίσει να υπάρχει, σε βάρος του γερμανικού λαού. Για να μπορέσουν να στηρίξουν την ύπαρξη του καθεστώτος τους αποκλειστικά στις δύο αρχές που αναφέρθηκαν, οι δημοκράτες έπρεπε να εκπαιδεύσουν τον λαό στον ωμό υλισμό. Όλα τα ιδανικά έπρεπε να γελοιοποιηθούν και να διαφθαρούν με την πάροδο του χρόνου, όλες οι αξίες να περιοριστούν προσεκτικά σε γεγονότα διακοπών. Ο λαός έπρεπε να εμπνευστεί μόνο για το διαμέρισμα, το αυτοκίνητο, την τηλεόραση, το ψυγείο και το πλυντήριο ρούχων, μετά για το προσωρινό διαμέρισμα, το δεύτερο αυτοκίνητο, τη δεύτερη τηλεόραση, τον καταψύκτη και την αυτόματη κουζίνα, μετά για τη μαζική διατροφή, τον καταναλωτισμό και τον ιδανικό κόσμο της διαφήμισης κατά το αμερικανικό πρότυπο, μετά για τις βαρετές τηλεοπτικές σειρές, τις αποκλίνουσες σεξουαλικές πρακτικές και τη χαοτική πολιτιστική παρακμή στη λογοτεχνία, το θέατρο και τις δημιουργικές τέχνες. Αλλά όλα αυτά για έναν και μόνο σκοπό: **να βάλουν τους ανθρώπους σε κατάσταση μέθης, να τους αποσπάσουν από την πραγματικότητα.**

Από το τέλος της ανοικοδόμησης, δηλαδή από τη δεκαετία του 1960, οι πιο ικανοί άνθρωποι στην Ευρώπη ζουν σε έναν τρομερά όμορφο ονειρικό κόσμο, σε μια τεχνητά προκαλούμενη παρακμή που κατατρώει την πνευματική, ψυχική και σωματική υγεία του εθνικού μας σώματος. Μόνο έτσι θα μπορούσαν οι αναμορφωτές να πετύχουν μακροπρόθεσμα να κάψουν από τα μυαλά των Γερμανών την ιδέα του εθνικοσοσιαλισμού μιας ξεχωριστής γερμανικής ύπαρξης μεταξύ Ανατολής και Δύσης, μεταξύ κομμουνισμού και καπιταλισμού, να την κάνουν πειθήνια και να την εκμεταλλευτούν άνετα.

Η ιδέα της γερμανικής ελευθερίας ήταν δυνατόν να κατασταλεί και να εξαναγκαστεί βαθιά στο υποσυνείδητο, αλλά εκεί κοιμάται και θα διαμορφώσει ξανά τη Γερμανία, όταν η ήδη υπερβολικά τεντωμένη φούσκα των ονείρων θα σκάσει μια μέρα με δυνατό κρότο και ο λαός, απογοητευμένος για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, θα δει ξανά τον πραγματικό κόσμο και τους ανελέητους νόμους του. Ακόμα και το γεγονός ότι οι δημοκράτες εφαρμόζουν εκ νέου παλιά εθνικοσοσιαλιστικά μέτρα δεν μπορεί να σώσει

μακροπρόθεσμα το φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα- στην πραγματικότητα, αποδεικνύεται επιζήμιο, αφού και εδώ προχωράει αποκλειστικά σύμφωνα με τις υλιστικές αρχές. Το αποτέλεσμα μοιάζει με αυτό μιας μεταμόσχευσης καρδιάς που γίνεται από έναν ιατρικό λαϊκό με βάση ένα επιστημονικό εγχειρίδιο.

Ακολουθούν μερικά παραδείγματα:

Το Τρίτο Ράιχ εκπαίδευσε τους Γερμανούς να γίνουν μια λαϊκή κοινότητα με τη σαφή συνειδητοποίηση ότι ένα άτομο μπορεί να αγαπήσει την πατρίδα του μόνο αν του φέρεται ισότιμα και τον σέβεται όπως και κάθε άλλο μέλος του λαού. Με αυτόν τον τρόπο, το εθνικοσοσιαλιστικό λαϊκό κράτος κατάφερε να ξεπεράσει το μέτωπο της εργατικής τάξης ενάντια στο κράτος και ο εργάτης αισθάνθηκε για πρώτη φορά ότι ήταν ένα ολοκληρωμένο μέλος του λαού με όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις. Ακόμη και σήμερα, το φιλελεύθερο καπιταλιστικό σύστημα εξακολουθεί να αντλεί από αυτή την εκπαίδευση του εργάτη από τον εθνικοσοσιαλισμό. Υπάρχουν λίγες απεργίες στη Γερμανία και οι εργάτες είναι ακόμα έτοιμοι να κάνουν θυσίες προς το συμφέρον του συνόλου.

Το Τρίτο Ράιχ κατέστησε σαφές στους Γερμανούς ότι η οικονομία αφορά όλους, ότι ολόκληρο το έθνος υποφέρει όταν ένας τομέας της οικονομίας πηγαίνει ιδιαίτερα άσχημα, ότι οι υπερβολικές απαιτήσεις μιας πλευράς είναι καταστροφικές για το σύνολο. Σήμερα αυτό ονομάζεται κοινωνική εταιρική σχέση, επειδή ο όρος Volksgemeinschaft είναι εκτός μόδας.

Με το Γερμανικό Μέτωπο Εργασίας, το Τρίτο Ράιχ δημιούργησε έναν θεσμό στον οποίο το κράτος, οι εργοδότες και οι εργαζόμενοι αναζητούσαν από κοινού λύσεις για μια ανθρώπινη οργάνωση του κόσμου της εργασίας και, επίσης από κοινού, σχεδίαζαν την περαιτέρω ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας.

NS KAMPFRUF
KAMPFBUCH DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Number 126 Copyright 1979 26 April 2017 2306

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Weltgeschichte. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Militarität und Massenmacht, Völkerverehrung, Verfolgung und Verleumdung haben nicht abgenommen, das Kino der politischen Ideen unserer hoch gebildeten Führer Adolf Hitler ist entstanden.“

Alle Nationalsozialisten sind weniger selbstverliebte Völkler und Kampfgeliebte, sondern Schlichter im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkler. Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des historischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die unsterbliche Legende ist aber dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völkler (V-) zu behaupten, keine Bildung und Einwirkung, Überforderung und Kampferfahrung.

„Ich „legte“ oder „illegale“, als im Wahlkampf oder im Brautwahlkampf, als im Propagandakampfen bewährte oder auf einem Schicksalsspiel andere Art. Jeder Nationalsozialist ist seine Pflicht!“

Hell Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly
Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Παραγγέλτε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντικείμενο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Χίτλερ και ο Σπέρλερ της Αντράχτσόττνας (www.prousting@protonmail.com/truth.htm). Είπα φράσεις στις 21 σελίδες τόμου, και έχω πολλά να πω να είναι. Η μέλιτη του Η' Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απλό και απροσδόκητο πληροφόρηση για ένα πρόγραμμα και βίντεο, αλλά δύο πρόγραμμα που πρέπει να τραγουδήσουν. Απομένει λίγο σαν να είναι αρχαιολόγος που ζητάει το θαμμένο παρόν. Ένα παρόν που θα προτιμούσαν να μην έρθει στο φως.

the **NEW ORDER**

Number 174 (202) August 2017

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciences and social kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and neo-nazism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hell Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!

Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!